

POHÁDKA POKAŽDĚ JINAK

Babičky a pohádky odjakživa patří k sobě. Ale ta naše umí číst i vyprávět nejlíp ze všech. Jen poslouchejte, co objevila v jedné téměř zapomenuté knížce. Z obyčejné pohádky je neobyčejná!

ZVÍŘÁTKA A LOUPEŽNÍCI

Pes, kočka, husa, ovce, kozlík a kohout opustili rodný dvůr.

„Máme těžké živobytí ke snídani hromobití a k obědu vody džbán. Zlý a krutý je náš pán!

Do světa mu utečeme, dělat budeme, co chceme! Kohout má dost kuráže a cestu nám ukáže.“

A tak se zvířátka vydala do světa. Dobře jim bylo. Kohout zobal na poli zrníčka, husa, ovce a kozlík se pásli v jeteli a kočička s pejskem si pochutnali na svačině, kterou na pařezu zapomněli dřevorubci. Večer vyletěl kohout na strom a rozhlížel se, není-li nablízku nějaké stavení, kde by uprchlíci našli nocleh.

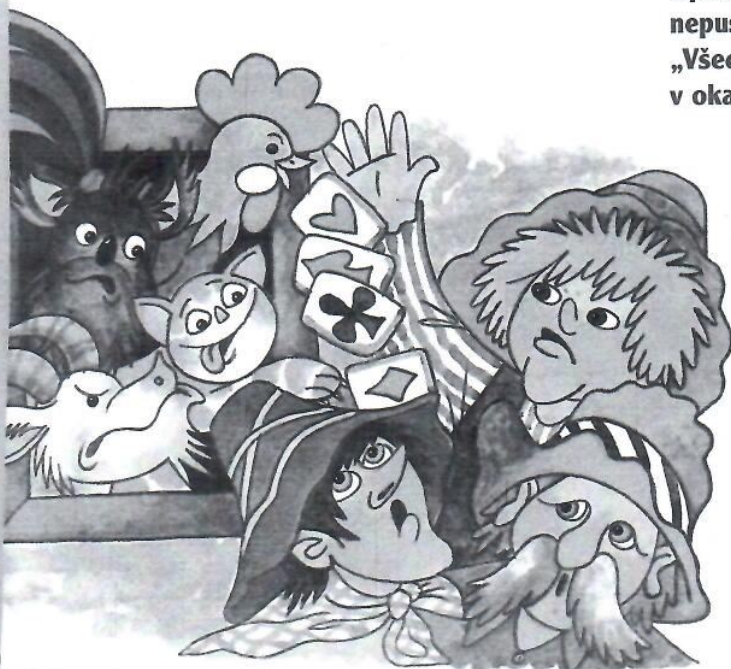
„V dálce vidím domek malý, čistý je a zachovalý. Tam nám jistě nocleh dají a poutníky uvítají.“

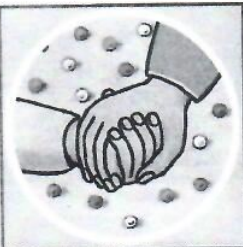
Celý průvod už se těší, že skončila cesta pěší. Nalezne svůj pelíšek kočička i Voříšek?

Opatrný kozlík ale nepustí zvířátka dále. „Všechno tady sám a sám v okamžiku prozkoumám!“

„Stůjte! Kdo ví, co dům skrývá? Je tam cháska hašteřivá...! Napomíná tetku husu, ať zmlkne a drží pusu!“

Dobře, že kozlík všechny včas varoval. Zle by se zvířátkům vedlo! Banda loupežníků v domku tropila své rejdy. Tady ukrývali, co jinde nakradli: zlato, šperky, peníze a nejrůznější zboží. Tady pili, hráli karty a hodovali až do rána. Často se i poprali... Před loupežníky se třásl celý kraj. – „Mohli jsme mít nový domov, ale s těmi

STRÁNKY PRO DOSPĚLÉ SPOLEČNÉ ČTENÍ. KOMUNIKACE.

Připravuje: Marie TETOUROV
Kreslí: Edita PLICKOVÁ

POHÁDKA POKAŽDĚ JINAK

divochy to po dobrém nepůjde,“ stoupl si kozlík na zadní nohy, vstrčil rohatou hlavu do okna a zamečel: „Mééé, tady je to mé!“

Opilí loupežníci ztuhli hrůzou. Špatné svědomí jim našeptávalo, že si pro ně dnes v noci přišel čert. Když jejich vůdce popadl dech, vykřikl:

„Spaste duši, milí braši!
Dábel u nás v okně straší!
A za hříchy, karty, klení,
odnese nás v okamžení...!“

„V pekle už se na nás chystá
vroucí kotel dozajista.
Jediná má rada je:
Kdo uteče, vyhraje!“

Loupežníci zmizeli v hlubokém lese a byli rádi, že zachránili holý život. Zvířátka se pohodlně uložila ke spánku... Pihovatému Loj-

zovi to nedalo a vrátil se do chalupy pro opuštěné zlat'áky. Všude vládla tma a ticho. Lupič potichu vstoupil do kuchyně a probudil kohouta. Ten zatřepal křídly, vyskočil Lojzovi na hlavu a jak ho krákal, tak ho krákal. Lojza se zamotal, šlápl kočce na ocas – a ta ho poškrábala ostrými drápkami. Pes mu roztrhal nohavice a husa zobákem poštipala lýtka. Nakonec zloděj upadl přes ležící ovečku a natloukl si nos. To už nevěděl, čím je. V tom přiběhl kozlík, nabral pihovatého Lojzu na rohy a vyhodil ze dveří...

„Pomóóoc, strašidla!“ volal loupežník a sháněl své kamarády po celém lese. Vyprávěl jim pak hrozné věci. „Jeden tam má hřeben, který škube vlasy, druhý má břitvy, schované v rukávu, třetí trhá, čtvrtý štípá kleštěmi, pátý tě pavalí na zem jako nic! Nakonec přijde čert a nabere tě na rohy! Jen má odvaha a síla mě zachrání, jinak bych byl dávno v pekle...“ lhal Lojzek jako když tiskne.

Loupežníci měli oči navrch hlavy. Vzali nohy na ramena a zpátky už se nikdy nevrátili. Konečně zvířátka našla vlídný domov. Pěkně spolu hospodařila a dobře se jim vedlo.

